

Olen talviomenapuu,
majailen mehiläisten jättämällä mailla.
Varisevien kastiin katsovat minut
mustuneiden lehtieni tähden.
Varokaa,
valkoiset kukat eivät ole jäässä vielä,
lumioksilla liikehtii elämä.
Ajastaan irti
kypsyvät myöhäiset hedelmät,
uniikkikappaleet, marrasmaan makuiset,
ojentuakseen ohikulkeviin suihin.

Silloin oli sininen aamu.
Haavikon helmoissa kahisi tuuli,
kastepisarat kisailivat apilanlehdillä
keveinä kuin keijukaisen kyynel.
Kaukana syksyiset myräkät
 tulevien talvien tankeat taakat.
Orvaskeden alla iti ikävä,
 hahmottomaton, hento.

Leinikkejä, häälynyttä hiirenvirnaa,
 maanrakoon vajonnut peruskivi.
Piha, missä lineaarinen aikani alkoi.
Päivät pinoutuivat viikoiksi, vuosiksi,
 elin sykleissä, silmityin suveen, syksyyn.
Auringon ahava ihollani
 juoksin mäkiä pitkin poikin,
 katsastin siilien salapiilot,
 joka kortta maistoin,
joka kukkaa haistoin.
Taskussani avain joka oveen,
 avoinna metsät, maailmat.

Mikä mustaviittainen minut jähmetti?

Uhmakas olin jo lapsena.
Söin siemenkoodan, syljin omenan,
kauan kaivatulta nukelta kaivoin silmät.
Hameeseen leikkasin hapsut,
otsahiuksiin muotoilin tupsun.
Hukkasin tärkeät tavarat,
keräilin nurkkiin roinaa.

Nyt luomien takana
uusiunionien kulunut kahina.
Yhä uudelleen aloitan alusta,
kerta kerran jälkeen
kiipeän allikosta tielle.
Minulla on hallussani
veitsenterällä tanssin ennätys,
kaksin käsin pitelen kiinni itsestäni.
Jos hellitän, putoan.

Syksyllä loppuu lapsuus.
Lumi putoaa pihaan,
perunamaa peittyi.
Jäähileitä porstuan ikkunassa,
isä pakkaamassa reppuaan,
äidillä vesissä silmät.

Kysyn, kaukanako se sota?
Onko kauempana kuin kaupunki tai kesä?
Isä tempaa minut syliinsä ja heilauttaa
korkealle liki kattolamppua
ja annansilmän amppelia.

Omenapuun oksa rämähtää lasiin
kovaa kuin kummituksen koura.
Käyn kyyryyn itseni sisälle,
en katso
kun isä sulkee oven.

Kuun sakara murtunut
mustalla taivaalla.
Yö heijaa kaarnalaivaa
lapsuuden aalloilla,
pimeä vesi imaisee veneen.

Sota vie isää korkein askelin
sarkaliepeet lepattavat Leikkolan mäessä.
Lounaassa leiskuu ruskotus,
kaukana kaupunki palaa.

Pieni tyttö ikkunapenkillä
kädet nyrkissä
palelee ääneen.
Kuka korjaisi
kolhuisen kuun?

Et leikkisi kuoleman kanssa, sanot.

Miksen leikkisi?

Olemmehan tuttuja.

Olen istunut sen polvella pienestä tytöstä,
isänsilmäisen harmaamanttelisen hahmon,
jolla on vieras haju, tutut kädet.

Hiljaisena loikoo
poika saunalavitsalla.
Hän on käynyt katsomassa kaloja,
saanut kasvoilleen mudan värit.
Kaloistaan hän ei kerro,
ei unista, joita katselee
liikkumattomin silmin.
Vanhojen virsi
helisee hiljaa,
nukkeni putoaa permannolle,
pää särkyy.

Mustahirsisen saunan takana
mustarastas pesässään
hautoo munia, elävänvihreitä.
Tuuli heiluttaa tyhjää keinua.
Ilma on harmaa.

Jäälinnut syntyvät
 surusta yöllä,
kylmän ja lasin liitosta,
siivet sidottuina ikkunaan
laulavat kurkkuihin lukittua lauluaan.
Alttiina katson vierellä
 kun kimaltaen kuluvat pois
siskolinnut, harvahöyheniset, hauraat.
Osaan saman surun.
 Syöttäisin kädestäni
jos niillä olisi suu,
 sormeni nopeat.

Villahahtuvina
varisevat vuodet.
Ikkunanpieliä jyrssi hiljaisuus.
Harakat passissa puissa
kurkuissa kiduttava käkätys.
ihmisiä kujalla, vieriviä kiviä
kaukana kuhisevat kylät,
taivaanpöydällä viisto valo.

Kun kipu kovertaa otsaluita,
tukin korvani kirjoilla.
Tilkitsen unilla
kaipauksen mentävät aukot.

Kalliolla kerran
 kevään juhlat,
päivään tanssi tyttö norjin varpain,
 poika silmin harmaansinisin.
Ei piha enää ole sama, eivät juhlat,
 tuulen viulut soivat vaikeasti väärin.
Sakenee korsitomu,
syksyn haju leijuu niityn yllä,
pajut peittää huurrehuivi
 harmaahapsuinen.
En ole sama tyttö,
 siniharmaasilmäinen siunattu on multaan,
nämä ovat toiset tanssit, keltapukuisten.
Ympäri, ympäri
 kevytlehtiset, kaidat
pyörähdellen lyhenee päivä,
 hetkeksi lämpenevät
 varpaat viluiset..